

LAUREN KATE

LANGENUUD

INGLISE KEELEST TÖLKINUD
PILLE KRUUS

ALGUSES

HELSTON, INGLISMAA

SEPTEMBER 1854

Kesköö paiku võtsid ta silmad lõpuks kuju. Neis oli kassilik, pisut kõhklev ja ebalev pilk – see ei töotanud head. Jah, need silmad olid üdini tõetruud. Nende kohale joonistusid peened graatsilised kulmud, mõni sentimeeter tumedast juuksepiirist allpool.

Noormees tõstis paberi enda ette ja sirutas käed välja, et oma tööle hinnang anda. Raske oli joonistada, kui tüdrukut silme ees ei olnud, samas ei suutnud ta tema juuresolekul kunagi tööd teha. Sellest ajast saadik, kui ta Londonist tuli – ei, sellest ajast saadik, kui ta tüdrukut esimest korda nägi –, pidi ta kogu aeg temast eemale hoidma.

Nüüd lähenes tüdruk talle juba iga päev, tehes noormehe olukorra iga päevaga raskemaks. Sellepärast kavatseski ta hom-

mikul ära sõita, Indiasse või Ameerikasse, ta ei teadnud veel ja see ei olnudki tähtis. Ükskõik kus oli lihtsam kui siin.

Ta kummardus uuesti joonistuse kohale, ohkas ja viimistles pöidlaga mossitava täidlase ülahuule suitsust sõejoont. See elutu paber, julm pettur, oli ainus võimalus tüdruk endaga kaasa võtta.

Kui ta end nahktoolil sirgu ajas, siis tundis ta seda. Soojalainet kuklas.

Teda.

Tüdruku lähedus tekitas temas veidra tunde: teda valdas soojus, nagu oleks puuhalg lõkkes tuhaks pudenenud. Ta teadis ringi pööramatagi, et tüdruk on seal. Ta kattis kinni visandi paberiplokil oma süles, kuid tal ei õnnestunud tema eest põgeneda.

Noormehe pilk peatus elevandiluukarva polsterdatud kanapeel salongi teises otsas, kuhu tüdruk oli mõne tunni eest, roosa siidkleit seljas, ootamatult ilmunud, hiljem kui teised, et aplodeerida pärast kena klavessiinipala võõrustaja vanimale tütrele. Ta heitis aknast pilgu verandale, kus tüdruk oli talle eelmisel päeval ligi hiilinud, käes kimp valgeid korallpojenge. Tüdruk arvas ikka veel, et tõmme, mida ta noormehe vastu tundis, oli süütu, ja nende sagedased kohtumised lehtlas... meeldiv kokkusattumus. Kui naiivne temast! Noormees ei kavatsenud teda ka ümber veenda – saladus oli tema hoida.

Ta tõusis ja pööras ringi, jättes visandid nahktoolile. Seal ta oli: rubiinpunase kardina juures, lihtne valge hommikumantel seljas. Tüdruku mustad juuksed olid palmikust lahti päästetud. Tema näol oli sama ilme, mida noormees oli juba korduvalt visandanud. Selles oli tulisust, mis pani põsed õhetama. Kas ta oli vihane? Või tundis piinlikkust? Noormees oleks väga tahtnud teada, kuid ei söandanud küsida.

“Mida sina siin teed?” Noormees kuulis vaenulikkust iseenda hääles ja kahetses oma teravust, sest teadis, et teine ei saa sellest aru.

“Mul... mul ei tulnud und,” kogeles tüdruk, kõndides kamina ja tooli poole. “Nägin, et su toas põleb tuli, ja” – ta vaikis, suunates pilgu oma kätele – “märkasin kohvrit ukse ees. Kas sa söidad kusagile?”

“Ma tahtsingi sulle öelda...” Ta vaikis. Ta ei tohiks valetada. Ta ju ei kavatsenud tüdrukule oma plaanidest rääkida. See teeks olukorra ainult hullemaks. Ta oli niigi lasknud asjadel liiga kaugele minna, lootes, et seekord läheb kõik teisiti.

Tüdruk tuli lähemale ja ta pilk peatus visandiplokil.

“Sa joonistasid mind?”

Tüdruku hämmeldunud hääletoon meenutas noormehele, kui suur lõhe takistas neil teineteist mõistmast. Isegi pärast viimaseid nädalaid, mil nad olid nii palju aega koos veetnud, ei olnud tüdruk hakanud aimama, mis nendevahelise külgetõmbe taga tegelikult peitub.

Oligi hea – või vähemalt oli sedasi parem. Viimastel päevadel, alates hetkest, kui noormees oli otsustanud lahkuda, oli ta üritanud tüdrukust eemale hoida. See nõudis tohutut pingutust ja niipea kui ta omaette jäi, andis ta järele tungivale vajadusele tüdrukut joonistada. Ta oli täitnud lugematuid paberilehti tüdruku kumera kaela, marmorja rangluu ja sügavmustade juustega.

Kui ta nüüd oma visandit vaatas, tundmata piinlikkust selle pärast, et tüdruk oli tabanud ta teda joonistamas, valdas poissi hoopis jubedam tunne. Teda läbis külm judin, taibates, et kui tüdruk saab teada, mida noormees tema vastu tunneb, siis hävitab see neiu. Noormees oleks pidanud hoolikam olema. See algas alati ühtviisi.

“Soe piim lusikatäie suhkrusiirupiga,” pomises noormees, selg endiselt tüdruku poole. Ta lisas nukralt: “See aitab sul magama jääda.”

“Kuidas sa teadsid? Mu ema tegi alati täpselt samamoodi...”

“Ma tean,” vastas noormees ja pööras näo tüdruku poole. Tüdruku hämmeldunud ilme ei üllatanud teda, aga ta ei saanud öelda, kuidas ta seda teadis ja kui palju kordi oli noormees ise talle seda jooki valmistanud, kui varjud olid end ilmutanud; kuidas ta oli teda hoidnud, kuni tüdruk magama jäi.

Noormees tundis ta puudutust, nagu põletaks see läbi särgi, kui tüdruk käe hellalt tema õlale asetas, pannes noormehe õhku ahmima. Selles elus ei olnud nad teineteist veel puudutanud ja esimene puudutus tegi ta alati hingetuks.

“Vasta,” sosistas tüdruk. “Kas sa sõidad ära?”

“Jah.”

“Võta mind kaasa!” paiskas ta välja. Samal hetkel nägi noormees, kuidas tüdruk sügavalt sisse hingab, nagu tahaks ta sõnad tagasi võtta. Noormees nägi, kuidas tüdruku tulvavad tunded silmadevahelisse vaku kogunevad: ta oli tihti tormakas, kuid ehmatas siis isegi ära ja tundis oma häbematuse pärast piinlikkust. See oli alati nii ja noormees oli korduvalt valesti käitunud, kui ta oli tüdrukut just sel hetkel lohutama hakanud.

“Ei,” pomises noormees, meenutades varasemaid kordi... ikka ja jälle meenutades... “Homme sõidan ma ära. Kui sa minust hoolid, ei räägi sa sellest enam.”

“*Kui* ma sinust hoolin,” kordas tüdruk, peaaegu nagu räägiks ta iseendaga. “Ma... ma *armastan*...”

“Ära ütle seda.”

“Ma pean seda ütleva. Ma... ma armastan sind, ma olen selles üsna kindel, ja kui sa ära sõidad...”

“Kui ma ära sõidan, päästan ma su elu.” Noormees rääkis aeglaselt, üritades jõuda selle osani tüdrukust, mis oleks võinud mäletada. Oli see üldse kusagile temasse veel maetud? “On tähtsamaid asju kui armastus. Sa ei mõista seda praegu, aga usalda mind.”

Tüdruk puuris pilgu temasse. Ta astus sammu tagasi ja pani käed rinnal risti. See oli ka noormehe süü – kui ta temaga üleolevalt rääkis, tõi ta tüdrukust alati esile tema põlastusväärsema külje.

“Sa tahad öelda, et on tähtsamaid asju kui see?” küsis tüdruk väljakutsuvalt, võttes noormehe käed pihku ja surudes need vastu oma südant.

Oh, kui vaid saaks olla tema ja mitte teada, mis neid ees ootab! Vähemalt peaks ta tugevam olema ja suutma tüdrukut tagasi hoida. Kui noormees teda ei peata, ei saa tüdruk kunagi teada tõtt ja minevik üksnes kordub, piinates neid mõlemaid ikka ja jälle.

Tüdruku naha tuttavlik soojus tema käte all sundis noormeest pead kuklasse laskma ja oigama. Ta üritas eirata tüdruku lähedust, seda, kui tuttav oli talle tema huulte puudutus, kui valus tal oli, et see kõik pidi lõppema. Ent tüdruku sõrmed kompasid tema omi nii õrnalt. Noormees tundis läbi õhukese puuvillase kanga tüdruku südant pekslemas.

Tüdrukul oli õigus. Miski polnud sellest tähtsam. Ei olnud kunagi olnudki. Noormees pidi juba alla andma ja tüdrukut embama, kui ta kohtas tema pilku. Tüdruk oleks justkui vaimu näinud.

Ta tõmbus ise eemale ja surus peopesa laubale.

“Mul on väga veider tunne,” sosistas ta.

Ei – kas tõesti oli juba hilja?

Tüdruku silmad võtsid samasuguse kitsa kuju nagu visandil ja ta tuli uuesti noormehe juurde, surus käed vastu tema rinda ja ajas huuled ootusärevalt paokile. “Ma olen vist hulluks läinud, aga olen üsna kindel, et see kõik on juba olnud...”

Nii et oligi hilja. Noormees tõstis värisedes pilgu ja tundis, kuidas neile lasub pimedus. Ta kasutas viimast võimalust tüdrukut emmata, surudes teda kõvasti enda vastu, nagu oli igatsenud teha juba nädalaid.

Samal hetkel, kui nende huuled kokku sulasid, kadus neist mõlemast jõud. Tüdruku kuslapuumaitseline suu pani noormehel pea ringi käima. Mida tugevamini tüdruk end tema vastu surus, seda enam hakkas noormehel ärevusest ja valust kõhus keerama. Tüdruku keel otsis tema oma ja nendevaheline leek põles iga puudutuse, iga kompamise juures eredamalt, kuume- malt ja võimsamalt. Ehkki midagi uut selles ei olnud.

Tuba rappus. Nende kohal löi helendama valgus.

Tüdruk ei pannud midagi tähele, ta ei olnud millestki teadlik ega mõistnud midagi peale nende suudluse.

Ainult noormees teadis, mis kohe juhtub, millised sünged kaaslased valmistusid nende liitu ründama. Isegi kui noormehe võimuses ei olnud ka seekord nende elu kulgu mõjutada, teadis ta ikkagi.

Varjud pöörlesid nende kohal. Nii lähedal, et noormees oleks võinud neid puudutada. Nii lähedal, et ta mõtles, kas tüdruk võib nende sosistamist kuulda. Noormees vaatas, kuidas tüdruku nägu läks pilve. Hetkeks sähvatas tüdruku silmis mõistmine.

Kuid siis ei olnud seal enam midagi, mitte kui midagi.